

Arrest

nr. 76 430 van 1 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 maart 2012 om 12 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2012 dient verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit een vergelijking van vingerafdrukken blijkt dat verzoekende partij reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije op 21 juli 2008.

Op 6 december 2012 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Op 12 december 2012 stemmen de Hongaarse autoriteiten in met het verzoek tot terugname op grond van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Op 21 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten H.R.

geboren te (...)

van nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt. Met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Betrokkene vroeg asiel aan in België op 03/11/2011. Uit het Eurodacverslag blijkt dat betrokkene op 21/07/2008 reeds asiel aanvraagde in Hongarije. Betrokkene bevestigt dit. Hij verklaart eveneens al asiel te hebben aangevraagd in de UK, Oostenrijk en Italië. Hij verklaart in 2007 Afghanistan te hebben verlaten en via Rusland en Oekraïne naar Hongarije te zijn gereisd. Nadien verklaart betrokkene doorgereisd te zijn naar o.a. Oostenrijk en de UK via Frankrijk. Betrokkene verklaart het grondgebied van de lidstaten niet verlaten te hebben.

Op 6/12/2011 werd een verzoek voor terugname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Hongaarse instanties, die op 12/12/2011 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat hij op weg was naar de UK maar in België werd aangehouden. Betreffende dit motief benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel aanvraagt, neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat de Hongaarse instanties instemden met de terugname van de betrokkene en met de behandeling van zijn asielaanvraag. We wijzen erop dat Hongarije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Hongarije neemt de asielaanvraag van België over. Hongarije kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. In geval van een eventuele verwijdering kan beroep worden ingesteld tegen elke beslissing van uitwijzing en kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Mensenrechten (EHRM).

De betrokkene verklaarde dat zijn broer en ouders in de UK verblijven. We merken op dat de loutere aanwezigheid van familieleden geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Verder wijzen we erop dat de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Hongaarse instanties contacten met de bovenvermelde familieleden niet uitsluit.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat hij psychische problemen heeft. Betrokkene legt een document van opname in de psychiatrie in Oostenrijk voor waar hij in hongerstaking is gegaan.

Betrokkene zou in Oostenrijk een medicamenteuze behandeling gekregen hebben.

Met betrekking tot deze medische motieven, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Dat betrokkene psychische problemen zou hebben, doet namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien maakt betrokkene niet aannemelijk dat hij niet op medische verzorging kan rekenen in Hongarije indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene reisde reeds naar verscheidene landen.

Met betrekking tot het schrijven van betrokkene aan het Europees Hof van de Rechten van de Mens, dient te worden opgemerkt dat betrokkene voor de gevraagde datum van 15/03/2011 de nodige documenten niet voorlegde en betrokkene door de UK op 16/03/2011 naar Hongarije werd getransfereerd.

Verder dient te worden opgemerkt dat een terugkeer naar Hongarije door onze diensten kan worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen ten minste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Hongarije (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Verder is er afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten de betrokkene geen gepaste bijstand en bescherming zouden kunnen bieden. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke opvang door de Hongaarse autoriteiten. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse autoriteiten.”

De vlucht die was voorzien naar Hongarije op 1 maart 2012 is afgelast.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland,

§ 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de

Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terughoudingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Er was een vlucht geboekt op 1 maart 2012. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt betwist door verwerende partij. Zij betoogt dat er niet diligent is opgestreden nu verzoekende partij kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing op 21 februari 2012 en op 28 februari 2012 in kennis werd gesteld van de vlucht naar Hongarije voorzien op 1 maart 2012. Aangezien verzoekende partij haar verzoekschrift indient op 29 februari 2012 heeft zij het uitstel van haar vlucht naar Hongarije zelf in de hand gewerkt.

In casu is verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Een vlucht naar Hongarije werd voorzien op 1 maart 2012. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Çonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Het middel

In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partij betoogt dat zij reeds in Hongarije in detentie verbleef. Zij kreeg er niet de psychosociale, medische of juridische ondersteuning waar een asielzoeker recht op heeft. De detentie is bovendien uitzichtloos nu verzoekende partij reeds zes maanden in Hongarije in detentie heeft doorgebracht terwijl er nooit een uitwijzing is voltrokken. De detentieomstandigheden zijn onmenselijk in Hongarije. Verzoekende partij citeert uit een rapport van het Hungarian Helsinki Committee van december 2011. Verzoekende partij wijst op het gevaar voor refoulement. Het HHC wijst bovendien op een erg repressief detentiebeleid ten opzichte van Dublin-terugkeerders. Volgens haar diende verwerende partij garanties te vragen aan de Hongaarse autoriteiten. Ook het UNHCR bevestigt de bevindingen van het rapport van HHC. Het UNHCR wijst erop dat de detentiecondities meer dan te wensen overlaten in Hongarije. Verzoekende partij verwijst vervolgens naar rechtspraak in Nederland en Oostenrijk waarin wordt gewezen op de onmenselijke detentieomstandigheden en het risico op dagelijkse mishandelingen. Volgens het HHC wordt er evenmin toereikende medische en psychologische zorg verleend in de Hongaarse detentiecentra. Verzoekende partij wijst op haar "*psychische conditie*". Ook de hygiënische omstandigheden van de detentie worden in dat rapport als ontoelaatbaar beschouwd. Het Comité voor de rechten van de mens van de VN heeft in haar rapport van november 2010 haar verontrusting uitgedrukt over de situatie van asielzoekers in Hongarije. Verwijzend naar de rechtspraak van het 'MSS-arrest' betoogt verzoekende partij dat verwerende partij op de hoogte had moeten zijn over de mensonterende omstandigheden waarin doorverwezen asielzoekers in Hongarije belanden. De geciteerde informatie kan beschouwd worden als algemeen

gekende informatie. Verzoekende partij verwijst tenslotte naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM:

3.3.2.2.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.2.1.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.3.2.2.1.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.1.4. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.3.2.2.1.5. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.1.6. Het risico op een onmenselijke behandeling ingevolge de Hongaarse asielprocedure wordt door de verzoekende partij voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij op enig moment aan de Belgische instanties zou hebben te kennen gegeven dat zij in Hongarije aan mishandelingen zou zijn blootgesteld. Dit middelonderdeel mist feitelijke grondslag. Bij gebrek aan enige indicatie kan het de verwerende partij derhalve niet ten kwade worden geduid de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht en daaromtrent niet te hebben gemotiveerd. Nog minder kan haar worden verweten niet om 'garanties' te hebben verzocht bij de Hongaarse autoriteiten. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek. Verzoekende partij kan bezwaarlijk beweren dat verwerende partij er kennis van diende te hebben nu het rapport van het HHC van december 2011 op de 'nieuwsbrief' van het kruispunt-vreemdelingenrecht is verschenen.

Immers, hiervoor was reeds gebleken dat de bewering van de verzoekende partij dat zij in Hongarije was mishandeld steun vindt, noch in de motieven van de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier. Meer nog: de verzoekende partij heeft steeds verklaard onderweg te zijn naar het Verenigd Koninkrijk doch werd aangehouden in België door de politie. Verzoekende partij verklaarde vervolgens: *"Ik moest dus wel hier blijven, want anders kwam ik misschien in de problemen."* Verder beweerde zij dat haar asielprocedure in Engeland lopende is en dat zij een brief kreeg van Hongarije waarin wordt gesteld dat zij niet meer naar Hongarije kan gaan.

Waar verzoekende partij thans voor het eerst betoogt dat asielzoekers en in het bijzonder 'Dublinreturnees' in detentie worden vastgehouden en zij bijgevolg vreest om in een *"uitzichtloze detentie"* te belanden, komt het aan de verzoekende partij om het risico dat uit een terugkeer naar Hongarije zou kunnen voortvloeien op een concrete op haar betrokken manier aannemelijk te maken. Zij blijft daartoe in gebreke. Zij voegt niet vertaalde Hongaarse stukken toe waaruit zou blijken dat zij gedurende 6 maanden werd ondergebracht in een gesloten centrum. Verwerende partij werpt terecht op dat de bestreden beslissing haar ter kennis werd gebracht op 21 februari 2012, waardoor zij ruim acht dagen de tijd had om deze stukken te vertalen en haar betoog aannemelijk te maken. Zij verwijst naar haar zelf geschreven brief naar het Europees Hof voor de rechten van de mens om een terugkeer vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Hongarije te vermijden. Evenwel wordt niet betwist dat er *in casu* geen dossier is 'opgestart' bij het EHRM. Bij gebrek aan enige indicatie kan het de verwerende partij derhalve niet ten kwade worden geduid de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek, zodat haar betoog op dit punt feitelijke grondslag mist.

Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen over de behandeling van asielzoekers in Hongarije, zonder dat de verzoekende partij deze op haar eigen concrete situatie betreft, volstaat niet om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. *In casu* motiveert de bestreden beslissing het volgende:

"Verder dient te worden opgemerkt dat een terugkeer naar Hongarije door onze diensten kan worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen ten minste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden

genomen opdat de overdracht naar Hongarije (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Verder is er afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten de betrokkene geen gepaste bijstand en bescherming zouden kunnen bieden. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke opvang door de Hongaarse autoriteiten. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM."

De verwijzing naar een aantal rapporten waaruit blijkt dat Hongarije 'Dublinretournees' riskeert vast te houden in gesloten centra en dit voor de duur van een jaar, ook al zijn de rapporten afkomstig van gezaghebbende bronnen, volstaat niet in deze, evenmin als de algemene verwijzing naar de beslissing van een rechtbank in Nederland en Oostenrijk, waarbij niet wordt aangetoond dat verzoekers situatie commensurabel is aan de situatie die ten grondslag lag van het aangehaalde arrest.

Waar verzoekende partij vreest voor een refoulement naar Afghanistan nu haar bij een terugkeer naar Hongarije een bevel om het grondgebied te verlaten zal worden betekend waartegen zij geen schorsend beroep kan indienen, kan zij evenmin worden gevolgd. De Raad stelt vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de situatie in Hongarije in aanmerking heeft genomen en dienaangaande het volgende heeft gesteld:

"We benadrukken dat de Hongaarse instanties instemden met de terugname van de betrokkene en met de behandeling van zijn asielaanvraag. We wijzen erop dat Hongarije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Hongarije neemt de asielaanvraag van België over. Hongarije kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. In geval van een eventuele verwijdering kan beroep worden ingesteld tegen elke beslissing van uitwijzing en kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Mensenrechten (EHRM)."

Verzoekende partij weerlegt dit standpunt niet en brengt geen gegeven aan waaruit ook maar enige indicatie zou kunnen worden afgeleid dat Hongarije personen, met miskenning van artikel 3 van het EVRM, repatrieert naar hun land van herkomst. Verzoekende partij dient haar rechten in Hongarije uit te putten. De Hongaarse autoriteiten zijn, zoals verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing, hoe dan ook gehouden hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Indien verzoekende partij meent dat dit niet het geval is, kan zij zich steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog haar rechten te bekomen. Zij kan zich tevens wenden tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien zij meent het slachtoffer te worden van een dreigende repatriëring naar haar land van herkomst en een 'interim measure'. Overigens is door geen van de stukken aangetoond dat verzoekende partij het voorwerp zal worden van een gedwongen repatriëring naar Afghanistan door Hongarije, met miskenning van artikel 3 van het EVRM. Waar verweerder op grond van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel terecht lijkt te kunnen zijn uitgegaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling naar Hongarije kan worden teruggeleid, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten, komt het de verzoekende partij toe om met concrete, pertinente en actuele gegevens aan te tonen dat, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zij zou worden blootgesteld aan een behandeling die gelijkstaat aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Er is *prima facie* geen reden om te besluiten dat de Hongaarse autoriteiten verzoekende partij geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure in Hongarije dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoekende partij met miskenning van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat haar asielaanvraag werd behandeld naar haar land van herkomst zou worden gerepatriëerd. Overigens dient te worden gewezen op de bijgevoegde niet-vertaalde Hongaarse stukken waarvan verzoekende partij zelf stelt dat het een beslissing betreft inzake haar asielaanvraag in Hongarije. Verwerende partij stelt terecht dat uit deze stukken aldus blijkt dat haar asielaanvraag in Hongarije weldegelijk werd onderzocht en dat uit het aantal bladzijden blijkt dat de motieven ernstig zijn onderzocht.

Waar verzoekende partij verwijst naar het MSS-arrest dient opgemerkt te worden dat de beschikbare informatie over Hongarije niet van dezelfde aard en intensiteit is als de informatie die over de Griekse asielprocedure voorhanden was. Waar verzoekende partij verwijst naar het arrest van het Europees Hof

van Justitie en meent dat niet alle bewijslast betreffende het bestaan van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM op de schouders van de verzoekende partij dient te worden gelegd, dient er vastgesteld te worden dat *in casu* de verzoekende partij niet de minste aanwijzing heeft gegeven dat er in hare hoofde bezwaren of klachten bestaan betreffende opvang, het verblijf of detentie en behandeling van haar asielaanvraag in Hongarije. De verzoekende partij heeft zich beperkt tot de verklaring dat haar asielprocedure lopende zou zijn in Engeland en dat zij een brief kreeg van Hongarije, dd 15 juli 2011, waaruit zou blijken dat zij niet meer daar naartoe kan gaan. Uit het terugname akkoord van de Hongaarse autoriteiten op 12 december 2011 blijkt evenwel dat de brief van 15 juli 2011 niet langer actueel is.

De verwijzing door verzoekende partij naar recente rechtspraak in Nederland en Oostenrijk doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Ten slotte wijst verzoekende partij op haar *“psychische conditie”* waardoor het risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM voor haar nog groter wordt. Verweerder motiveert met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoekende partij het volgende:

“Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat hij psychische problemen heeft. Betrokkene legt een document van opname in de psychiatrie in Oostenrijk voor waar hij in hongerstaking is gegaan.

Betrokkene zou in Oostenrijk een medicamenteuze behandeling gekregen hebben.

Met betrekking tot deze medische motieven, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Dat betrokkene psychische problemen zou hebben, doet namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien maakt betrokkene niet aannemelijk dat hij niet op medische verzorging kan rekenen in Hongarije indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene reisde reeds naar verscheidene landen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, dit met toepassing van Europese regelgeving die België bindt. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en er geen toepassing gemaakt wordt van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoekende partij maakt met haar verklaring tijdens het Dublin gehoor: *“Ik voel met psychisch echt niet goed. Ik slaap bijna niet, kan bijna niet eten en ik vermager erg”*, en met de verwijzing naar een medisch verslag van oktober 2011 opgemaakt te Oostenrijk, niet aannemelijk dat zij niet in staat is te reizen of niet op medische verzorging kan rekenen in Hongarije. Verzoekende partij betwist overigens niet dat zij thans geen medicamenteuze of andere behandeling behoeft.

Prima facie maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk en lijkt zij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.2.3 In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

In casu zet de verzoekende partij uiteen :

“De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen.

Verzoeker wenst te wijzen op rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat een mogelijk nadeel voldoende is.

Verzoeker werd al eens door de Hongaarse autoriteiten gearresteerd en opgesloten, nadat hij vanuit het Verenigd Koninkrijk teruggebracht werd in het kader van de Dublin II Verordening. Verzoeker bracht er meer dan zes maanden in detentie door in mensonterende omstandigheden, zoals blijkt uit de hierboven geciteerde rapporten.

Zo tonen de rapporten die verzoeker aanhaalt aan dat asielzoekers in Hongarije niet kunnen rekenen op een behandeling van hun asielaanvraag volgens de standaarden vastgelegd in Internationaal en Europees recht. Verzoeker kreeg niet de psychosociale, medische of juridische ondersteuning waar een asielzoeker recht op heeft.

Zeker gezien verzoekers' psychologische problemen, zou het voor hem uitermate nadelig zijn om wederom in een omgeving terecht te komen waar hij zich niet op de gepaste medische zorgen zou kunnen beroepen. Een onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou daarom verzoekers' psychische toestand ernstig kunnen doen verslechteren.

Verder bleek ook duidelijk uit de talrijke rapporten die hierboven geciteerd werden uit gezaghebbende bronnen, dat verzoeker hoogstwaarschijnlijk opgesloten zal worden in Hongarije, en dat de detentieomstandigheden onmenselijk zijn.

Tot slot loopt verzoeker het risico op refolement naar Afghanistan.

Uit het voorgaande blijkt dat het argument, aangehaald door tegenpartij, dat Hongarije de Conventie van Genève ondertekende en de Europese richtlijnen m.b.t. asielrecht omgezet heeft, niet volstaat. Talrijke mensenrechtenrapporten tonen immers het tegendeel aan.

Uiteraard raakt de informatie terug te vinden in deze rapporten aan de situatie van verzoeker. Hij is immers een asielzoeker die opnieuw het slachtoffer zal worden van het uiterst slechte asielbeleid van de Hongaarse autoriteiten.

Uit het voorgaande kan vastgesteld worden dat wanneer verzoeker zich terug in Hongarije bevindt, hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling, zoals vastgelegd in artikel 3 EVRM.”

Waar verzoekende partij opnieuw betoogt dat Dublin-terugkeerders in detentie worden genomen, geen behandeling van hun asielaanvraag krijgen, geen recht hebben op psychosociale, medische of juridische ondersteuning, zij wijst op haar eigen psychologische problemen en het risico op refoulement naar Afghanistan, verwijst de Raad naar hetgeen wat werd uiteengezet bij het onderzoek van het bestaan van een schending van artikel 3 EVRM en het non-refoulementbeginsel.

Het verwijzen naar de documenten en verslagen inzake de asielproblematiek in Hongarije toont *in casu* niet het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Er dient te worden opgemerkt dat het door de verzoekende partij beschreven nadeel *quasi* identiek en samenlopend is aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzochte middel.

Op grond van de hiervoor aangehaalde cumulatieve vereiste, volstaat een verwijzing in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar datgene wat werd aangevoerd in de rest van het verzoekschrift, *in casu* het middel, bijgevolg niet gelet op het ontbreken van het aanvoeren van een verdedigbare grief (RvS 12 september 2002, nr. 110.183). Evenmin komt het aan de Raad toe om zelf uit het door de verzoekende partij aangebrachte betoog af te leiden waarin nu juist de ernst van het vermeende nadeel bestaat, laat staan de herstelbaarheid ervan te onderzoeken.

Uit wat voorgaat volgt dat met dit betoog, dat bestaat uit het poneren van blote en hypothetische beweringen op basis van algemene informatie zonder nadere concrete duiding hoe deze betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij die zich in een stilzwijgen over het door haar beleefde in Hongarije omhult, op generlei wijze het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van haar met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. Bijgevolg beperkt de verzoekende partij zich tot aantijgingen die niet volstaan om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.4.2. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij wordt aangetoond. De blote beweringen waartoe de verzoekende partij zich beperkt volstaan niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zullen ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN , rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER

N. MOONEN